ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN-PIERRE WARNER της 5ης Δεκεμβρίου 1978 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο έχει στη διάθεσή του σαφέστατες και πολύ πλήρεις αποφάσεις του Østre Landsret και του Højesteret και, επιπλέον, και επιμελημένες και εμπεριστατωμένες προτάσεις των διαδίκων της κύριας δίκης και της Επιτροπής. Τα υποβληθέντα στο Δικαστήριο από το Højesteret ερωτήματα είναι πολύ απλά. Υπ' αυτές τις συνθήκες δεν θεωρώ χρήσιμο να σας ζητήσω την αναβολή της συζητήσεως για να μου επιτραπεί να προετοιμάσω τις προτάσεις μου.

Θα μπορέσω να είμαι σύντομος, οι μακρές όμως αγορεύσεις που ακούσαμε με υποχρεώνουν, νομίζω, να σας υπενθυμίσω τη διατύπωση των υποβληθέντων στο Δικαστήριο από το Højesteret ερωτημάτων.

Το ερώτημα Α έχει ως εξής:

«Σε περίπτωση μη επιτεύξεως συμφωνίας μεταξύ των μελών επιχειρήσεως οργανωμένης σε συνεταιρισμό και άλλων παραδοσιακών πωλητών ζαχαροτεύτλων, ως προς την κατανομή των ποσοτήτων που μπορούν να παραδοθούν εντός των ορίων της βασικής ποσοστώσεως της επιχειρήσεως και ελλείψει διεπαγγελματικών συμφωνιών, επιτρέπει η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση στον τομέα της ζάχαρης και, ειδικότερα, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 741/75 του Συμβουλίου της 18ης Μαρτίου 1975, στο οικείο κράτος μέλος να προβεί σ' αυτή την κατανομή, ή η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση επιβάλλει, πριν από οποιαδήποτε κατανομή, να πληρούνται και άλλες προϋποθέσεις εκτός από τις ρητώς προβλεπόμενες στην αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΟΚ) 741/75 του Συμβουλίου και στο άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, αυτού του κανονισμού;»

Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα είναι, κατά τη γνώμη μου, ότι ο κανονισμός 741/75 θέλει να πει ακριβώς αυτό που λέγει. Με άλλα λόγια, η διακριτική εξουσία του κράτους μέλους για το οποίο πρόκειται, να θεσπίζει κανόνες για την κατανομή της ποσότητας των ζαχαροτεύτλων που ένας βιομήχανος προσφέρεται να αγοράσει προ της σποράς, υφίσταται ελλείψει διεπαγγελματικών συμφωνιών περί αυτής της κατανομής. Δεν υφίσταται άλλη προϋπόθεση.

Το ερώτημα Β έχει ως εξής:

«Στην περίπτωση κατά την οποία πληρούνται πράγματι οι προϋποθέσεις, από τις οποίες εξαρτάται η ευχέρεια του κράτους μέλους να προβλέψει κανόνες περί της κατανομής, και με την επιφύλαξη ότι η κα-

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

τανομή πραγματοποιείται επί αντικειμενικών βάσεων, επιτρέπει η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση που αφορά τη ζάχαρη και, ειδικότερα, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 741/75 του Συμβουλίου, στο οικείο κράτος μέλος να προβαίνει στην κατανομή μεταξύ των μελών συνεταιρισμού και των λοιπών παραδοσιακών προμηθευτών της επιχειρήσεως για την οποία πρόκειται, ακόμα και όταν αυτή η κατανομή συνεπάγεται ότι οι ποσότητες ζαχαροτεύτλων που μπορούν και πρέπει να παραδοθούν από τα μέλη συνεταιρισμών δυνάμει του καταστατικού της επιχειρήσεως δεν μπορούν πλήρως να καταλογιστούν εντός των ορίων της μόνης βασικής ποσοστώσεως;»

Νομίζω ότι σ' αυτό το ερώτημα πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση.

Οι διάδικοι προέβησαν σε εκτεταμένη ανάπτυξη της εννοίας που πρέπει να αποδοθεί στο δεύτερο εδάφιο του άρθρου 1 του κανονισμού. Κατ' εμέ, το εδάφιο αυτό έχει την έννοια ότι οι θεσπιζόμενοι από τα κράτη μέλη κανόνες μπορούν να παρέχουν στους καλλιεργητές δικαιώματα παραδόσεως που δεν θα είχαν αν δεν ήσαν μέλη του συνεταιρισμού. Εν πάση περιπτώσει, είναι σαφές ότι αυτή η διάταξη δεν περιορίζει την έκταση της διακριτικής εξουσίας που απονέμει στα κράτη μέλη το πρώτο εδάφιο του ιδίου άρθρου. Αρχίζει με τις λέξεις «Οι κανόνες αυτοί δύνανται επιπλέον ...», ώστε δεν μπορεί παρά να διευρύνει την εν λόγω διακριτική εξουσία. Δεν βλέπω τίποτε στον κανονισμό που να μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά περιορισμό αυτής της εξουσίας, κατά την προτεινόμενη από την προσφεύγουσα της κύριας δίκης έννοια.

Νομίζω ότι η τελευταία στήριξε την επιχειρηματολογία της στο γεγονός ότι η προτεινόμενη από την καθής στην κύρια δίκη και την Επιτροπή ερμηνεία του κανονισμού συνεπάγεται μείωση, χωρίς αντιστάθμισμα, των παρεχόμενων από τον κανονισμό του συνεταιρισμού στα μέλη του δικαιωμάτων. Αυτό εξαρτάται ακριβώς από τη φύση και την έκταση αυτών των δικαιωμάτων, πράγμα που συνιστά πρόβλημα δανικού δικαίου. Οι διάδικοι έχουν αντίθετη γνώμη επ' αυτού του σημείου και το Højesteret ορθότατα διατύπωσε το ερώτημά του κατά τρόπο που να μην υφίσταται ανάγκη να επιληφθεί αυτού το Δικαστήριο. Επομένως, δεν θα ριψοκινδυνεύσω να εκφράσω την επ' αυτού γνώμη μου.